

Omstændighed, at der uddanner sig en Praksis i Baden og en anden i Hamborg, viser hen imod Rigtigheden af den Opfattelse, jeg nylig hævdede, hen imod det berettigede i en Frygt for, at Systemet skal komme til at virke højst ulige paa de forskellige Steder efter den Opfattelse, der gør sig gældende hos den eller dem, der skulle bringe Systemet ud i Virkeligheden. Efter alt, hvad jeg ved, er Forholdet i Tyskland det, at man inden for den enkelte Stat har fundet, at Systemet virkede nogenlunde jævnt og lige. Et System, der virker fuldstændig jævnt og lige som en Maskine, er det naturligvis i dette Forhold umuligt at finde, men jeg vil henstille, om der ikke kunde være Grund til at tænke over, om man ikke skulde gaa denne Vej i alt Fald til en Begyndelse, saa at man kunde have det Maal for Øje, naar der paa denne Maade havde uddannet sig en fast Praksis over hele Landet — hvilket i saa lille et Land som vort ikke skulde være saa overordentlig vanskeligt — da at gaa videre og sprede Myndigheden i de paagældende Sagers Afgørelse ud til selve Retterne.

Det ærede Medlem for Odense (Nanke) udtalte, at han tidligere har haft en lignende Opfattelse, men han var kommen bort fra denne Opfattelse paa Grund af, at vi nu stode over for et nyt Retssystem. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem der noget blandede to Ting sammen, thi hvad enten Afgørelsen ligger hos Domstolene eller hos Administrationen, kan man gaa en af de to Veje og er i de forskellige Lande gaaet en af de to Veje; enten at Domsafsigelsen udsættes, eller at Domsafsigelsen finder Sted straks, men at Domsfuldbyrdelsen udsættes. I England, hvor Afgørelsen ligger i Dommernes Haand, er Forholdet det, at Domsafsigelsen udsættes. Det staar i og for sig ikke i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt selve Dommens eller Straffens Udsættelse afgøres af Retten eller af Administrationen. For mig staar det saaledes, at det heldige maatte være, at der er afsagt en Dom, saa at den paagældende med Bestemthed ved, hvad det er, han udsætter sig for, hvis han ikke fører en retskaffen Vandel i Fremtiden. Men det er jo Ting, mener jeg, som man vil kunne forhandle om i det Udvalg, hvortil jeg antager, at Sagen vil blive henvist.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa Sagen i Enkelthederne særlig under Hensyn til den ærede Formands Henstilling til os om at søge at bringe Lovforslagets

første Behandling til Ende i dette Møde, men hvad enten man gaar den Vej, jeg antydede, eller man vil gaa den Vej, som Lovforslaget anviser, vil jeg dog gerne gøre nogle Bemærkninger til enkelte af de foreslaaede Paragraffer, da de Regler, der findes i Paragrafferne, til en vis Grad i alt Fald, ville kunne være anvendelige, hvad enten man gaar den ene eller den anden Vej. Jeg vil som Hovedbemærkning ved disse forskellige Paragraffer sige — jeg maa dog her bemærke, at de Udtalelser, jeg vil fremkomme med, ikke kunne blive udtømmende i alle Enkeltheder af den Grund, jeg før hentydede til — at det forekommer mig, at det vilde være ganske urigtigt, om man vilde opstille dette System med betingede Straffedomme eller med betinget Straffevirkning, naar det drejede sig om Bøder. Meningen med hele dette System skulde jo dog være — saaledes har jeg altid opfattet det — at man ad denne Vej vil skaane en Forbryder for en Straf, der kunde have en følelig Indflydelse paa hele hans fremtidige Liv. Men Bøder er dels noget, som ogsaa andre end Forbrydere kunne faa, og dels er det noget, om hvilket man dog vel ikke kan sige, at det vil paavirke den paagældendes fremtidige Liv.

Men dernæst vil jeg bemærke, at for mig staar det saaledes, at man ubetinget maatte stille det Krav til Anvendelsen af det foreslaaede Institut, at paagældende ikke tidligere havde udstaaet Straf for nogen Forbrydelse af alvorlig Natur. Jeg mener navnlig, det kunde udtrykkes saaledes, at han ikke tidligere havde udstaaet Straf af Fængsel, i alt Fald Fængsel af højere Grader, eller legemlig Straf. Hvad det Spørgsmaal angaar, som har været fremme om den skyldiges Alder, mener jeg ganske vist, at som Regel burde det være den skyldiges Ungdom, der var et Moment blandt flere, der kunde tale for at anvende det foreslaaede Institut. Men jeg har rigtignok ikke opfattet det — og jeg haaber, at den ærede Ordfører har den samme Opfattelse — saaledes at dette kun skulde finde Anvendelse paa Personer, der enten havde en vis ung eller en meget høj Alder. Jeg har kun forstaaet det saaledes,

Rettelse.

Sp. 5357, L. 9 f. n.: „Statsregnskab“, læs: „Kolonialregnskab“.